

Izhaja

vsak četrtek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankovani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasi lo koroških Slovencev

Velja

za Avstro-Ogrsko . . . K 4—
» Nemčijo . . . » 5—
» ostalo inozemstvo . . » 6—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.
Posamezna številka velja 10 h.

Za oglašila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte in zahvale po 20 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravníštvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov:
Upravištvu lista »Mir« v Celovec,
Vetrinjsko obmestje št. 26.
Poštnohranilnični račun št. 96.232.

Leto XXXVI.

Celovec, 12. januarja 1917.

Št. 2.

Nemški državni jezik.

O uvedbi nemškega državnega jezika nemški listi zadnje čase zelo mnogo pišejo in slikajo zado de vo kot pravo igračo. Treba je stvar le izvesti in bo vse dobro in prav. »Kärntner Tagblatt« je z ozirom na uvedbo nemškega državnega jezika protustavni m potom pozival celo ministrskega predsednika dr. pl. Spitzmüllerja, naj nima ustavnih pomislekov kakor Koerber, češ da »se ministrski predsednik, ki razume svoj čas, vendar ne sme izpodtekniti nad vsako nitjo.« »Tagespost« je pa svetovala, naj se že razglašene jezikovne določbe še le naknadno predložijo parlamentu v potrjenje. Ako se to zgodi med vojsko, je malodane izključeno, da bi se direktno odklonile. Pričakovati je, da se bo za vladne predloge dobila večina. Ni izključeno, da bodo Nemci in Slovani izjavili, da jih predlogi ne zadovoljujejo, a da nočejo pretrgati zvez z vlado . . .

»Tagespost« si stvar torej tako-le predstavlja: Vlada naj s pomočjo § 14 uvede nemški državni jezik, ne brigajoč se za voljo slovenskih državljanov, pozneje bodo pa morali Slovani v parlamentu vgrizniti v to kisló jabolko, če tudi proti svoji volji, če ne pa jih razglasijo po stari taktiki za slabe patriote. Tako napačno mnenje se naj razširi v nemški javnosti in tako naj misli vlada.

Mariborska »Straža« je na to kratko, pa krepko in povsem pravilno odgovorila:

»Ako bi se sedaj uresničila želja nemških strank, potem bi to pomenilo za nemške narode korak nazaj glede splošnih državljanških pravic. Mahoma bi bila zaprta vsem nemškí narodom pot do uradov, vse šole bi se morale preustrojiti. To bi pomenjalo velikanski preobrat v notranjem Avstrije, s katerim bi ne bil zadovoljen noben nemški narod. Ravnopravnost je ena izmed onih privlačnih sil, ki nas tako trdno vežejo z Avstrijo, ker ona jamči tudi majhnim narodom siguren obstoj in razvoj njihove narodne individualnosti. Ravnopravnost je za vsak nemški narod zaklad, ki ga bo branil z vsemi dovoljenimi sredstvi.

Zato je mnenje nemških strank in časopisov,

da bi se nemški narodi pustili molče oropati ravnopravnosti, popolnoma krivo.«

Kdor hoče močno Avstrijo in zadovoljne narode v njej, ta mora biti tudi za državno enakopravnost vseh narodov. Potreba nemškega državnega jezika je le domišljija, ki straši po raznih nemških uredništvih; vojska pa je pokazala le, da ne dela posebne usluge državi tisti, ki prihaja z zahtevo nemškega državnega jezika z vsemi njegovimi dalekosežnimi in slabimi posledicami za majhne narode. Sovražniki kažejo namreč potem na nas, da tem lažjo prodajajo pri nevtralcih svojo robo o svobodi, ki da jo prinašajo malim narodom. Da se to razume, ni treba posebne razboritosti. Ali bodo to razumeli?

Vesel glas za Slovence.

C. in kr. vojnodopisni urad izdaja v nemškem in madjarskem jeziku glasilo »Avstro-ogrška vojna korespondenca«. V prvi številki objavlja članek »K narodnostnemu principu«, v katerem izvaja med drugim: »Kot temeljno načelo k sklepu miru povdarja zvezno časopisje vedno narodnostno načelo, to je z drugimi besedami varstvo malih narodov. Kolikega pomena je to, nam je znano . . . Naša dolžnost pa je, opozoriti na dejstvo, da živi v laški pokrajini Videm dosti nad četrtil milijona Slovencev, ki jim laška vlada kratí nalašč najprimitivnejše narodne pravice. To izdatno število Slovencev nima šol, v katerih bi se učilo maternega jezika, ne more v svojem jeziku poslušati božje besede, nikar celó, da bi smelo rabiti materni jezik pred uradi in sodišči. Njihovi bratje v jugozapadnih avstrijskih deželah uživajo te in še mnogo drugih pravic. Vseh je nekaj nad poldrugi milijon. Ali ni tu ukaz pravičnosti, da se stremi po združenju onega dela malega slovenskega naroda, ki je pod laško vlado izročen počasniemu poginu, z večino označenega slovenskega plemena. In ker je ta v okviru avstrijske države dosegel svoj popoln razvoj po jeziku in značaju, bi se moglo tudi združenje izvršiti le pod avstrijsko vlado.«

Z največjim veseljem in hvaležnostjo po zdravljamo ta c. kr. glas in želimo le, da bi ga natančno brali, sprejeli in se po njem tudi ravnali vsi merodajni činitelji na Koroškem, vse oblasti, vsi uradi.

Nove osebe — novi kurz.

Ko je odstopil ministrski predsednik dr. pl. Koerber, smo izrazili mnenje, da bo za njegov odstop še kak drug, neznán vzrok poleg vzrokov, navedenih po časopisju: »Kdo bo verjel, da je moral takorekoč čez noč odstopiti mož, trdovraten, kakor je znal biti Koerber, ker ni bil na uslugo kakemu posl. Wolfu?«

Vzrok padca dr. Koerberja tiči v dejstvu, da je bil dr. Koerber Sieghartov prijatelj.

»Vossische Ztg.« pravi, da je mladi vladar Karel I. popolnoma osvežil avstrijsko notranje življenje in stopil odločno na pot rajnega prestolonaslednika Franca Ferdinanda.

»Le malo iz krogov pokojnega prestolonaslednika nadvojvode Franca Ferdinanda jih ve za pismo, ki vsebuje najnotrajnejša politična prepričanja in izkušnje, pa tudi pravce za smer, ki jih je hotel dati kot bodoči vladar. Obširen je načrt, ki je imel namen, monarhijo prenoviti in prav posebno še Avstrijo . . . Marsikaj od tega testamenta, ki je morda nastalo v temni slutnji bodoče usode, se je medtem uresničilo.« Tako poroča »Tagespost«. Za javnost bo to novica, za boljše poučene politične kroge pa že nekaj tednov sem to ni bila več nobena tajnost. Razlika je pri nas pač ta, da važne novice smejo slovenski listi objaviti šele, ko jih je objavil že kak graški list.

Tako bo razumljivo marsikatero presenečenje v politični javnosti. Grof Clam-Martinic, sedanjí ministrski predsednik je užival pri rajnem prestolonasledniku zelo zaupno mesto, kakor sedanjí zunanji minister grof Czernin, namestu katerega so v zunanjem ministrstvu sicer dobro

Podlistek.

Zapiski Ksenije Silenc.

Objavlja Jos. Verhnjak. (Konec.)

V pozni jeseni je že bilo, ko se je pričel advent. Pri mizi sta tedaj neki dan Blandine in teta Lo razpravljali o pripravi duše za prihod Zveličarjev. Čudili sta se obe mojemu molku, kajti po obedu me vpraša Blondine: Gospodična, kako se nič ne radujete tega praznika, uverjena sem bila, da se ga katoličani še bolj vsele, da se celo s spovedjo pripravljajo nanj . . . ? — Gotovo, kakor pač čutijo potrebe. — Učinkovale so te moje besede na njeno religiozno dušo, kot učinkuje pomladna slana na cvetlice. Tolažilo me je, da nisem hinavska.

Te dni sta se pripeljali na grad dve nečakinji grofice Rozine, ki sta bili siroti in sta hoteli praznovati nedelje pri svoji teti. V splošnem se je mnogo obiska pričakovalo. Raditega so dame sklenile, da bi rade razveselile goste z majhnim igrokazom in petjem. Naprosile so i mene za sodelovanje in me vprašale, če tudi pojem. Odkar sem se namreč nahajala na gradu, niti enkrat nisem zapela.

A v onem trenutku sem z veseljem sprejela ponudbo. Nisem vedela, zakaj da bi se imela tako veseliti, a kakor solnčni žarek se mi je vzbudilo novo upanje v prsih: V teh dneh se zna nekaj dogoditi, kar bi dalo tvojemu življenju drugo smer. To je bilo moje novo upanje. Posledica tega je bil velik notranji nemir in živahna domišljija po

noči. Na tretjo adventno nedeljo sem se zgodaj vzdramila in ni mi več bilo mogoče zaspati. Vstala sem, se oblekla in šla ven v park. Jutranji mraz priporočajo vroči krvi! Po noči sem namreč sanjala, da sem hodila s sprehoda domov in sem zgrešila pot. Mračiti se je pričelo in jelo me je skrbeti. V gozdu je bilo sicer zelo lepo, veje so šumele večerne pesmi, in mrak je pletel vedno gostejše tajinstvene niti svojega sivega pajčolana. Tavalá sem še nekaj časa okrog in klicala na pomoč; a nihče ni slišal mojega glasu. Vsedla sem se pod smreko in premišljevala, kaj mi je storiti. V medlem svitu pa prihaja mladenič po potu, oblečen kot princ v pravljicah in lep kot sladka pesem . . . in prihajal je proti meni . . . Vedela sem, v kakšni ozki zvezi da je ta sen z mojimi dnevnimi mislimi in zaželela sem še topleje po Božiču, ko bode prišel pričakovani . . . Hodila sem po zmrzlih stezah, in polna luna je sijala z milijoni zvezd na bledomodrem nebu. Ves grad je še spal mirno spanje, samo raz enega okna je padala svetloba na beli sneg pred njim. Bližam se oknu in opazim, da je celo odprto. Obenem pa že čujem enozvočno govorjenje, kot bi nekdo izgovarjal molitve. Prisluškujem: Blandinin glas: o ljubi, blaženi, sveti adventni čas, prinesi mi tako čisto srce, kot je čisto nebo nad menoj in napolni ga z jasnim, nebeškim pokojem in s tihim svojim veseljem . . .

Aha, bili sta zopet pri jutranji pobožnosti, kot je še navada pri dobrih protestantih. Nisem se motila, kaj zatem čujem dvoglasno petje: fini in mili glas Blandinin in hreščeči bas tetin, ki sta peli adventno pesem:

Wie soll ich dich empfangen

Kako naj sprejemm Tebe,
Kako Te srečam naj,
O želja vsega sveta,
Ti moje duše raj . . . ?

Nato se je slišal zopet angeljski glas deklčin, ko je tožil svoji stari prijateljici; da bi tako rada podarila nekaj posebnega Detetu v jaslice; svoje srce bi mu najraje dala, a se ne upa, ker je še tako omadeževano, hoče Ga pa razveseliti z resno voljo, da bode po praznikih manj posvetna in radovedna, manj srdita in zavistna . . .

Sedaj pa naj kdo še reče, da nisem imela tedaj kamna v prsih mesto srca; priča sem bila tega prizora iz paradiža in niti ena solza ni porosila mojega očesa . . .

* * *

Z današnjim neham z objavljanjem nadaljnjih Silencovih spisov. Njih vsebina ni grešna, pa tudi ni takšna, da bi je smeli brati otroci in drugi, ki še življenja velikih mest ne poznajo. Silenc je preživela burno življenje in je končala kot operna pevka v Parizu. — Tam si je tudi nadela ime Ksenija. — Ko je dosegla pri neki predstavi višek slavlja, ko je bil ves Pariz omamljen njene lepote in njenega petja, ji je bruhnila kri iz prs. Dolgo se je zdravila v inozemskih zdraviliščih, a ko je spoznala, da je vse zaman, se je napotila in šla v domovino, da tam umre . . .

poučeni krogi pričakovali bivšega poslanika v Parizu grofa Szechéna. Kakor je znano, je bilo tudi na raznih drugih višjih mestih več izprememb in več jih je še pričakovati.

Tudi o ogrskem ministrskem predsedniku grofu Tiszi se piše in govori, da bo napravil drugemu prostor. Tisza sam se je izjavil, da sam nič ne čuti, da bi se bližal politični smrti, da pa tisti, ki je dosegel vrhunec politične moči, sam najmanj more presediti, kdaj da stoji pred padcem.

O § 14.

Kadarkoli državni zbor ni bil sposoben za delo, se je slišalo govoriti o § 14. Tudi v sedanjih časih se veliko govori in piše o tem paragrafu. Ta paragraf je v državnem osnovnem zakonu z dne 21. dec. 1867 in dovoljuje, da se smejo brez privolitve državnega zbora, to je poslanske in gosposke zbornice izdati tudi take določbe, za katere je predpisana privolitev državnega zbora. Pa vsega, kar si kdo misli, vlada s pomočjo tega paragrafa vendar ne more storiti. Vlada sme izdati s pomočjo § 14 naredbe, ki jih imenujemo cesarske naredbe, 1. le potem, če je izdanje dotičnih določb nujno potrebno, a državni zbor ni zbran; 2. te cesarske naredbe ne smejo izpremeniti državnega osnovnega zakona, ne smejo trajno obremeniti državnega zaklada in ne smejo dovoljevati prodaje državnega imetja; 3. kakor hitro je državni zbor zbran, mora vlada te cesarske naredbe predložiti državnemu zboru, in sicer najprej poslanski zbornici tekom 4 tednov po njenem sestanku v odobrenje. Če vlada tega ne stori, ali katera od obeh zbornic ne odobri izdanih cesarskih naredb, izgube te svojo veljavo. Iz tega sledi, da se s § 14 ne more rešiti gališko vprašanje, izločitev Galicije, ker bi to pomenilo izpremembo osnovnega zakona o državnem zastopstvu.

Jezikovno vprašanje se sicer s § 14 dá urediti, jasno pa je, da le na tak način, da ne bi dotična cesarska naredba nasprotovala členu XIX. državnih osnovnih zakonov o občnih državljan-skih pravicah. Ta člen določa enakopravnost narodnosti in jezikov.

Omenjeno naj še bo, da izraz oktroá ne pomenja ureditve države s § 14, temveč pomenja ureditev države proti sedaj veljavnim določbam, ki je torej nezakonit in pomeni kršenje ustave.

Cesarjeva beseda vojakom.

Dunaj, 6. jan. (K. ur.) Iz vojnega časnikarskega stana se poroča: Povelje na armado in mornarico! Njega c. in kr. Apostolsko Veličanstvo je blagovolilo najmilestneje izdati armadi in mornarici sledeče povelje:

Vojaki!

Veste, da smo Jaz in z Menoj zvezani vladarji poizkusili, napraviti pot od celega sveta zaželenemu miru. Odgovor naših sovražnikov je sedaj tu: ponujeno roko odklanjajo, ne da bi sploh poznali naše pogoje.

Zopet Vas kličem, bojevniki! Vaš meč je v 30 vojnih mesecih, ki bodo kmalu za nami, govoril jasno, razločno. Vaš junaški pogun in Vaša hrabrost naj tudi zanaprej imasta besedo!

Še ni dovolj žrtev, nove je treba doprinesti. Edino na naše sovražnike pade vsa krivda. — Bog Mi je priča!

Štiri sovražna kraljestva so bila od Vas in armad naših hrabrih zaveznikov zdrobljena, silne trdnjave zavzete, razsečni deli sovražne zemlje osvojeni. Kljub vsemu temu slepijo sovražni motgotci svoje narode in svoje armade vedno zopet z upom, da se bo njihova usoda vendar še obrnila. Naj bo — na Vas je, da delate še naprej železen obračun!

Poln ponosnega zaupanja v Svojo oboroženo silo, stojim Vam na čelu. Naprej z Bogom!

Na Dunaju, 5. januarja 1917. Karel.

Kako je z vojsko.

Usoda Romunije.

Romunija hiti z naglimi koraki svoji usodi nasproti. S kako samozavestjo in trdnimi upi je napovedala vojsko! V vojni napovedi je povedala, da hoče konec vojske pospešiti in da se je pridružila tisti vojni stranki, ki ji more narodno zedinjenje bolj zagotoviti.

Toda prišlo je ravno nasprotno. Sovražniki delajo vedno nove načrte in se tolažijo z zmago v bodočnosti. V danem trenutku pa njihov načrt naše čete prekrizajo, in sovražnik se tolaži naprej. Tako je bilo z Romunijo.

Z zmago pri Targu Jiu sredi novembra se je začela romunska odporna sila krhati, in z zmago zveznih čet 18. novembra, ko so predrle romunsko črto do železniške proge Orșova—Kraiova, je bila usoda Romunije zapečatená.

Vsi nadaljni romunski napor niso bili drugega kakor obupni poizkusi, zadrževati avstro-ogrske in nemške čete, dokler ne pride ruska pomoč. Toda te ni bilo v izdatni meri. Sporedno z akcijo v Valahiji so nemške in bolgarske čete dne 27. novembra na več mestih prekoračile Donavo. Začel se je boj za romunsko glavno mesto Bukurešto, ki so jo zvezne čete zasedle 6. decembra.

Bolgari, podpirani od nemških in turških čet, so se nato začeli zopet gibati tudi v Dobrudži. Rusi in Romuni so se začeli na celi črti umikati. Njihov načrt je bil, umakniti se do Sereta in v Dobrudžo do Donave, tam držati postojanke in ko bodo dovolj močni, začeti protiofenzivo.

S čudovito naglico, kakor je nikjer drugod pri sovražnikih v celi vojski ni bilo opaziti, izvzemši pri srbski protiofenzivi, so prodirale avstro-ogrske in nemške čete. Kljub skrajno slabemu vremenu in slabim potom je šlo nevzdržno naprej. Sovražniku so bile ves čas za petami, mu niso dale časa, da bi se bil spočil, zbral nove sile in se vstavil in utrdil.

Bolgari so prodrli do Donave prej, kakor so Rusi pričakovali in z zavzetjem Mačina nasproti Braili ob Donavi dne 4. januarja je bil že sovražni načrt uničen. Dne 5. januarja je bila zasedena Braila.

Z enakim uspehom je operiral Falkenhayn v smeri proti črti Fočani-Nomoloasa, ki je glavna opora za bojno črto ob Seretu. Od severa so ga podpirale čete nadvojvode Jožefa. Dne 7. januarja je bilo zavzeto mesto Fočani.

Zdaj se začne boj za postojanke ob Seretu. Med Nomoloaso in Galacom (trdnjava na severnem bregu Donave in severno od izliva Sereta) so zvezne čete že dosegle Seret. Galac obstreljujejo Bolgari.

Črto Nomoloasa-Galac Rusi močno branijo in pri izlivu reke Rimnicul v Seret so izvršili močen ofenzivni sunek, da bi omogočili poraženim četam pri Fočani umikanje.

Ob Seretu se začne nov razvoj vojske. Ali se bodo zmagovalci zadovoljili s to črto in prenesli ofenzivo kam drugam, ali pa se bodo razvili novi boji za rusko zemljo, Besarabijo, se bo kmalu videlo.

Boji pri Rigi.

Ob Dvini so se vneli boji. Severozapadno od Dvinska so Nemci vdrli preko ledu in iztrgali Rusom neki otok. Na črti med Friedrichstadt in morjem so Rusi začeli napadati nemške postojanke. Zapadno od ceste Mitava-Riga so Rusi svoje napade v široki fronti z močnimi silami ponovili; ob reki Aa se jim je posrečilo, pridobiti zopet nekaj na ozemlju. Na vseh drugih mestih so bili krvavo odbiti. Ob gostem sneženem meteu se jim je posrečilo tudi, osvojiti si zopet izgubljeni otok Glauben, severno od Illuxta.

Kako so naznanili ruski armadi mirovno ponudbo.

Berolin, 8. jan. (Kor.) O načinu, kako je ruska armada poučena o nemški mirovni ponudbi, podaja jasne podatke dne 1. januarja najdeno rusko korno povelje. Povelje se glasi dobesedno: Za 48. in 49. divizijo. Višji poveljnik je odredil, da se takoj sporoči moštvo, da nam je ponudil sovražnik mirovne pogoje, ki nikakor niso sprejemljivi. Vojna se bo nadaljevala, dokler ne bo pregnan zadnji sovražni vojak z mej naše domovine. Vrhovni poveljnik Brusilov zahteva, da naj bosta krogla in bajonet edini pogovor s sovražnikom. Nepremagljivi, junaški in hrabri polki jeklenega zbora! Zaničevanja vredni Nemec postaja strahopeten in prosjači za mir, to se pravi torej, da mu gre jako slabo. Čeprav kramari še z mirom, mu dajte edini odgovor: zadajte mu zadnji udarec! Pobijte v smrtni borbi tega strahopetca, potem bo zadovoljen z vsem in bo na kolenih prosjačil za mir in ne več mešetarij. Trpeti moramo torej le še kratek čas in se vreči na Nemca; njegov konec se bliža. Ne verujte mu nič! Ne trpite, da bi se stopilo z njim v mirovna pogajanja! Naše geslo naj bo krogla v njegova ničvredna prsa, bajonet v njegov prazni želodec. To naj predstojniki naznanijo vsemu moštvo do zadnjega moža. Podpisan gen. por. Niekrasov.

Italijanska fronta.

Na italijanski fronti že dalje časa ni večjih bojev. Le artiljerija ne miruje. Tudi ni zaznamovati nobenih važnih izprememb.

Italijansko poročilo.

Dunaj, 9. jan. Iz vojnega časnikarskega stana se poroča: Sovražna poročila italijanskega generalnega štaba z dne 8. januarja:

Na celi fronti so naše baterije uspešno obstreljevale sovražne. Na fronti v Trentinu poizvedovalni in zračni boji. V noči od 5. na 6. januarja je zletel eden naših aparatov do Trsta, potem ob obali, nakar je vrgel dva stota izstrelkov na kolodvor v Nabrežini in okolici Monte Querceto (Hermeda). Kljub ljutemu ognju sovražnih baterij se je vrnil nepoškodovan.

Francosko bojišče.

Neugodno vreme zabranjuje večje akcije. Večjih infanterijskih bojev ni, le artiljerija deluje redno, in vršijo se boji v zraku. Po večurni artiljerijski pripravi so napadli 7. t. m. angleški bataljoni južno od Arras. Napad se je izjalovil z velikimi izgubami v ognju nemške artiljerije in strojnih pušk. Na belgijski fronti ob Yseri in Ypernu, potem na fronti severno od Somme se je 8. t. m. razvil živahen artiljerijski boj. Z uspešnimi zračnimi boji in z obrambnimi topovi so Nemci sestrelili šest sovražnih letal.

2 milijona Angležev na Francoskem.

Poročevalec „Agence Havas“ na angleški fronti poroča, da ima maršal Haig sedaj na Francoskem nad 2 milijona popolnoma izvežbanih in s strelivom bogato založenih vojakov.

Macedonsko bojišče.

Ofenziva Sarraillove armade pri Bitolju je popolnoma obtičala in nima najugodnejših postojank. Na nekaterih mestih fronte je artiljerijsko streljanje silno. Precej živahno je na celi fronti delovanje letalcev, zlasti v Vardarjevi dolini. Zdi se, da na operacije Sarraillove armade uplivajo in jih ovirajo dogodki v Atenah. Važnih izprememb ni bilo.

Vojni posvet v Rimu.

Čveterosporazum je imel vojni posvet v Rimu, ki so se ga poleg vladnih zastopnikov Angleške, Francoske, Rusije in Italije udeležili tudi vojaški zastopniki.

„Messaggero“ poroča, da sta Briand in Lloyd George s konferenco zelo zadovoljna.

Ministrski predsednik Boselli je povabil udeležnike posveta in diplomatične zastopnike Japonske, Romunije, Belgije, Srbije in Portugalske, člane italijanskega kabineta, visoke uradnike in parlamentarce h kosilu. Francoski vojni minister je pripel italijanskemu vojnemu ministru, mornariškemu ministru in načelniku generalnega štaba na prsa francoski vojni križec. Boselli je imel zdravico, ki jo je končal z besedami: V imenu Italije pozdravljam v usodepolnem Rimu končno in popolno zmago, ki jo vidim že vnaprej z gotovostjo, ki ne more manjkati nerazdružni in prisrčni želji in postopanju naših zaveznikov za zmago pravice narodov.“ Odgovoril je francoski ministrski predsednik Briand, ki je imel daljšo konferenco s Sarraillom. Zvečer 8. t. m. so zastopniki Angleške, Francoske in Rusije od-potovali. Nihče izmed njih se ni oglasil v Vatikanu (pri papežu). General Sarraill se je vrnil v Solun.

Grški strah.

Čveterosporazum na Balkanu s svojo politiko ni imel sreče. Dolgo časa je upal, da posežejo balkanske države skupno proti centralnim silam. Ko pa se je na Bolgarskem zgodilo ravno narobe, je čveterosporazum upal še na skupen nastop Romunije in Grške. Toda to se ni zgodilo. In sedaj, ko je Romunija ob tleh, čveterosporazum niti ne upa več na Grško, ampak se samo še trudi, kako bi rešil Sarraillovo armado, ki je po močnem sunku pri Bitolju neplodna.

Čveterosporazum je ponovno izrazil svoj strah, da ne bi nezadovoljni Grki prijeli v levem boku Sarraillove armade in ji odrezali zvezo z zaledjem. Zato je od grške vlade zahteval, da umakne čete iz Tesalije na jug, na Peloponez. Zahteval je tudi, da Grška izroči vso svojo artiljerijo. Prišlo je do znanih spopadov 1. decembra v Atenah. Čveterosporazum je zahteval, da dá Grška popolno zadoščenje in premesti čete na jug. Grška je izjavila, da to sprejme, protestirala je pa proti drugim ukrenitvam čveterosporazuma, ki podpira sedaj Venizela in njegovo stranko čisto očitno.

Prej je čveterosporazum podpiral Venizela le natihem; odkar pa se je vršila 1. decembra v Atenah resna praska med grškimi in francoskimi vojniki, je postalo drugače. Prej je grška vlada že obljubila, da odpusti društvo rezervistov, pri imenovanem spopadu so pa nastopali tudi rezervisti. Od tedaj je čveterosporazum napel vrv, in

da izsili svoje pogoje, začel Grško blokirati (odrezal je promet med Grško in ostalim svetom).

Angleški ministrski predsednik je napovedal zelo krepko akcijo na Grškem, ker se hoče čvetosporazum ubraniti vsake nevarnosti. „Odložili smo se, da napravimo konečno odločilen korak. Mislim, da se je posrečil.“ Oficielno so se zavzeli za Venizela, kralja pa hočejo z blokado prisiliti, da uboga. Toda Grška ne kaže prav nič volje, izročiti usodo države puntarju Venizelu in se v notranjih državnih zadevah pokoriti čvetosporazumu. Grška vlada je odgovorila na zadnjo noto, da nekatere točke odklanja, glede drugih pa je voljna, pogajati se.

Kralj Konstantin je v svoji previdni politiki zelo srečen in ima ljudstvo za seboj. Prebivalstvo, ki je bilo izprva po svojih simpatijah na strani čvetosporazuma, je sedaj na kraljevi strani. Venizelove pristaše zapirajo; Venizela samega je mestna uprava v Pireju črtala iz občinskega registra ter Venizelovo cesto prekrstila v „cesto 1. decembra“.

Francoski in angleški listi izražajo svoj strah pred bodočimi dogodki na Grškem. Tako se boji „Morningpost“ „blaznega čina Grške“, češ da na Grškem rezerviste natihome vpoklicujejo v službo in jim poročajo, naj bodo pripravljeni, da se uro pozneje po sporočilu prijavijo pri svoji armadi. Listov dopisnik je izvedel, da delajo zelo obširne vojaške ukrepe, zlasti glede artiljerije, živil in streliva.

Drugi glasovi v sovražnih listih pravijo, da se premikanje grških čet v Peloponez vrši zelo počasi, da je bilo do 4. t. m. le 7000 mož in 30 topov tja spravljeno. „Temps“ poroča celo; „Francoske stražne ladje so zaslele blizu Patrasa grško jadrnico, ki je vozila grške čete iz Peloponeza na sever.“

Isti list zahteva proti Grški energičnega nastopa in ojačenj za Sarraillovo armado. Vseeno je, kje da jih dobé, treba jih je pa na vsak način takoj odposlati.

Iz Pariza se poroča tudi, da je položaj v Atenah vsled blokade zelo resen. Vsak dan so v pekarnah boji za kruh. Zaloge žita in moke so samo še za 14 dni. Rezervisti pa strahujejo prebivalstvo in so gospodarji položaja.

Dolgo zamotane grške razmere ne morejo več ostati in je skorajšnja odločitev pričakovati, ako čvetosporazum ne bo popustil.

Politični pregled.

Skupen nastop slovenskih in hrvatskih poslancev. Koncentracija slovenskih strank se iz gotovih vzrokov ne vrši tako hitro, kakor bi bilo želeli. Beležiti je pa razveseljivo dejstvo, da so obljubili pridružiti se združenim slovenskim poslancem tudi hrvatski poslanci. Pogajanja s Čehi in morda še z drugimi narodnostmi se bodo nadaljevala in je upati, da se doseže ž njimi v obrambo narodnih interesov skupen nastop v parlamentu.

Ministrstvo za prehrano.

Dosedanji urad za prehrano je spremenjen v ministrstvo za prehrano. Predsednik dosedanjega urada za prehrano je odstopil in je za načelnika urada za prehrano imenovan polkovnik pl. Höfer, daljni sorodnik namestnika generalštabnega načelnika, kot minister brez portfelja.

Dnevne vesti.

Osebnosti. Uredništvo leposlovnega lista „Dom in Svet“ v Ljubljani je odložil g. dr. Izidor Cankar. Mesto načelnika ravnanja „Zadružne Zveze“ je odložil in izstopil iz odbora g. Ivan Traven.

Poroka. V Kremsmünstru se je 4. t. m. poročil grof Oskar Christalnigg z Marijo grofico Lippe-Weissenstein. Grof Oskar Christalnigg, dobro znan in splošno priljubljen gospod in naš rojak, je že dalje časa postajni poveljnik v Volšperku. Bilo srečno!

Slovenci pri kronanju. Naknadno poročamo, da je zastopal pri kronanju v Budimpešti Slovence poleg g. dr. Korošca tudi g. vitez Pogačnik.

G. Janko Maierhofer je že vdrugič odlikovan in pošilja vsem ljubim „Mirovim“ bralcem srčne pozdrave.

Odlikovanje. Zlati zaslužni križec je podeljen občinskemu predstojniku v Št. Tomažu, dež. poslancu Antonu Wieserju.

Vojaško odlikovanje. Zlati zaslužni križec na traku hrabrostne svetinje je dobil rez. praporščak Ivan Kranjc dpp. 4 in je bil obenem povišan v poročnika.

Odlikovan vojni kurat. Duhovni zaslužni križec 2. razreda na belo-rdečem traku je podeljen

vojnemu kuratu za dobo vojne Krištofu Tomšiču pri rez. bolnišnici št. 2 v Mariboru.

Cerkvene vesti. Častita duhovščina se opozarja, da naj vpošilja stipendije in festis suppressis na kn. šk. ordinarijat, ki jih bo uporabljalo kakor dosedaj. — Bivši vojni kurat v rez. Jožef Watzinger nastopi zopet svojo katehetsko službo v Trgu. — Šematizem za l. 1917 ne izide.

Odlikovanje. Jakob Maierhofer, pd. Meškovec v bilčovski fari, sedaj c. kr. feldvebelj, je bil za svojo hrabro zadržanje v vojski in za zvesto službovanje pri delavskih oddelkih odlikovan od cesarja z železnim križcem s krono na traku hrabrostne svetinje. On je sin Karla Majerhoferja pd. „starega Kranjca“ pod Jerbergom v šentiljski fari, ki je dal cesarju v sedanji vojski štiri svojih sinov. Narodno-zavedni in patriotski Majerhoferjevi družini k častnim dekoracijam iz vsega srca čestitamo!

Smrtna kosa. Dne 6. januarja je preminul v celovski deželni bolnišnici gospod Iv. Lakner, visokošolec in član katol. dij. društva „Danica“, previden s sv. zakramenti za umirajoče. Revez je dolgo časa bolehal. Pod grudo ga je spravila zavratna morilka jetika. Bil je zelo nadarjen in marljiv dijak. Posvetil se je moderni filologiji in nekaj časa v ta namen študiral tudi v Parizu. Da tam ni živel v preobilici, si je lahko misliti. Tako se je v njem izemila kal bolezni, za katero je pred leti umrl že njegov brat, kaplan Valentin Lakner, nadopoln delavec v vinogradu Gospodovem. Zemeljske ostanke rajnega so dne 9. t. m. odpeljali na Radiše, v rojstno župnijo. Spoštovano rodbino Laknerjevo je zadel zopet bridek udarec. Izrekamo ji svoje najgloblje sožalje. Pokojnemu pa podeli Vsemogočni večni mir in obilno plačilo!

Smrtna kosa. Na Dunaju je umrl v neki kavarni, zadet od kapi Karel Kroboth, strokovni učitelj in pisatelj, star 42 let. Rojen je bil v Borovljah. O rajnem skladatelju Tomažu Košatu je spisal lep življenjepis in je rajnemu Košatu govoril tudi ob grobu. Spisal je v nemškem jeziku več leposlovnih del.

Črtani so iz imenika odvetnikov med drugimi dr. Gustav Gregorin in dr. Josip Mandić v Trstu in dr. Anton Mandić v Opatiji, ker so zapustili državno ozemlje v vojnem času (cesarska naredba 24. decembra 1915).

Odstop pl. Bolfrasa. Cesar je naslovil na generalnega polkovnika barona pl. Bolfrasa lastno-ročno pismo, v katerem se mu povodom njegovega odstopa na lastno željo zahvaljuje za zvesto in izbornu službovanje pod cesarjem Francem Jožefom več kakor 27 let. V znak posebne naklonjenosti je cesar odredil, da naj baron pl. Bolfras tudi zanaprej nosi uniformo cesarjevega generalnega pribočnika.

Iz ruskega ujetništva se je vrnil Valentin Beci, Beclov na Metlovi pri Dobrlivasi in piše: Srečno sem prišel nazaj iz ujetništva, kjer mi seveda ni ugajalo, ali vse mine. Meni je še dosti dobro šlo tam, ker sem bil skoro ves čas, 11 mesecev, v bolnišnici, le dva meseca sem moral delati strelske jarko pri Kijevu. Ali tam po barakah je slabo. Premalo jesti, pa še to zelo slabo; uši, da vse mrgoli, in mraz pozimi, da jih mnogo ozebe ali se jih prehladi in zbolijo ter pomrje. Tudi jaz sem bil o Veliki noči hudo bolan. Imel sem tifus. Ali Bog mi je še zdravje dal. Kaka dva meseca pa nisem videl tam, kakor Kajžlarja iz Humč, ker so prišli v Kijev, pa potem ga nisem več videl. Pisal sem vam kakih 6 dopisnic, ali samo eno ste dobili, jaz sem vaših dobil pet, ki so hodile po 3 mesece. Vozil sem se jako daleč in blizu 14 dni, od Voroneša do Litomeric na Češko. Peljal sem se na Moskvo in Petrograd, potem skozi Finsko, kjer je bil hud mraz, in potem skozi Švedsko, kjer smo jako dobro imeli v vagonih. Zjutraj smo dobili čaj in kruh, opoldne klobase pa mrzel krompir in pol litra piva eden, zvečer zopet tako. Tudi dosti cigaret, cigar, sladkorja in čokolade. V nekem mestu smo tudi božično darilo dobili. Vozili smo se nepretrgoma dva dni in tri noči in prišli smo do Morja. Tam se vsedemo zopet na švedsko ladjo pri Trelleborg in se peljemo šest ur po morju in smo dospeli v Sassnitz na Nemškem. Tam nam je svirala vojaška godba. Dva oficirja sta imela govore, in dobili smo tam dosti kave in slaščic, piva in božično darilo. Bila je noTRI ruta, nož, orglice, dopisnice, cigare in cigarete ter čokolada. Po Nemškem smo zopet ravno tako dobro imeli. Tudi tukaj v Avstriji smo dobili božično darilo. Od Petrograda sem se lahko vozil, prej sem bil pa malo bolan. Srčen pozdrav Vaš Valentin.

Št. Lenart pri Sedmih studenih. (Vlom.) Pri Majekarju so neznani tatovi ukradli celo zaklano svinjo in kruha. Isto noč so vlomili tudi pri Moharju v Rekarjvasi. — V župniji Št. Lenart so podpisali ljudje 55000 K petega vojnega posojila.

Svetnavas. Na novega leta dan predpoldne je preminila blaga gospodinja, gospa Mar. Šlemić, pd. Pirmanca v Svetnivasi. Pogreb se je vršil ob veliki udeležbi od blizu in daleč v sredo v Kapli na Dravi. Bog nam daj več takih mater! Naj počiva v miru!

Dolinčiče pri Pliberku. Pri kmetu Črncu so meseca decembra m. l. zopet pokradli neznani uzmoviči precej mesa. Morajo biti posebno izurnjeni večaki v tej stroki, ker so že spomlad enkrat pri istem kmetu pokradli. Kakor se sliši, jih je dotični posestnik prvokrat odgnal, a prišli so dvakrat v eni noči, pri čemur jim je bila sreča drugič bolj mila. — Na svete Lucije dan je tudi nas obiskal „divji jezdec“; spravil se je najprej nad gozdove, kjer je rual in izdiralal drevje, kar vse od kraja. Pa kmalu mu je postalo tukaj predolgčasno. „Hajdi na stehe — čemu je toliko opeke tukaj, na tla z njo,“ in začel jo je metati na tla kos za kosom, da je bilo veselje. Zmagoslavcen se je vračal na svoj dom, pot mu je zapiral star lesen kozolec. „Tega bomo pa vrgli“ se je razjezil in se zagnal v njega. „Hrsk,“ in že je bil na tleh. — Decembra m. l. je umrl veleposestnik g. Karel Najberž pd. Najbržev oče. Tri tedne prej jim je umrla soproga gospa Mar. Najberž. Počivajta v miru!

Dr. Kramar in tovariši pomiloščeni.

Dunaj, 4. januarja. (K. ur.) Poročalo se je že, da je domobranksko sodišče na Dunaju obsodilo dr. Karla Kramara in dr. Alojzija Rašina radi hudodelstva veleizdaje po § 58. c. kr. p. in proti vojni sili države po § 327. v. k. r., dalje tajnika lista „Narodni Listy“ Vincenca Červinka in zasebnega uradnika Jožefa Zamazala radi hudodelstva vohunstva po § 321. v. k. p. na smrt; Kramaru in Rašinu se je izrekla tudi izguba akademične časti doktorstva. Proti tej razsodbi so vložili navedeni ničnostno pritožbo pri najvišjem deželnoobrambnem sodišču, ki jo je po osem dnevi razpravi 20. nov. 1916 odklonilo. Razsodba je s tem postala pravomočna. Njegovo Veličanstvo je zdaj nad navedenci razglašeno smrtno obsodbo najmilostneje spregledalo. Mesto odpuščene smrtne kazni se je navedenim prisodila težka, po postavi (k. p. po noveli s 15. nov. 1867), poostrena ječa, in sicer: proti Karlu Kramaru 15 let, proti Alojziju Rašinu 10 let, proti Vincencu Červinka in Jožefu Zamazalu pa 6 let.

Književnost in umetnost.

Avstrijska slava v prvih dneh svetovne vojne. Spisal Pavel Flerè. Z risbami okrasil Maks. Gaspari. Cena 1.15 K. C. kr. založba šolskih knjig na Dunaju 1916. Natisnil Karel Gorišek na Dunaju. Po načinu Edmonda de Amicis v mladinskem spisu „Sreč“ je spisal g. nadučitelj v Letušu na Štajerskem, Pavel Flerè, za mladino vzgojno knjigo o sedanji vojski v obliki pisem mladega dijaka. Dijak pripoveduje svoje vtise in dogodke v času vojske, o mobilizaciji, očetovem odhodu na bojišče, o „Rdečem križu“, o ranjencih, ujetnikih, beguncih itd. Knjigo, ki obsega 102 strani, preveva gorak patriotizem.

Raznoterosti.

Smo radovedni, kdo bo zmagal? V „Mlynarskih novinah“ z dne 22. dec. m. l. beremo zanimivo poročilo o času primernem sporu. Neki pivovarnar blizu Podjebra (na Češkem) je dal v najem gostilničarju gostilno s stanovanjem vred. V najemniški pogodbi pa si je izgovoril, da se mora gostilničar izseliti, ako bi — pivovarnarji nehali pivo variti. Pred kratkim je dotični pivovarnar zares ustavil kuhanje piva, nato je pozval gostilničarja, da se izseli, gostilničar pa ni hotel, češ da je v pogodbi pogoj za pivovarnarje, a ne za pivovarnarja in da večina pivovarnarjev dosedaj pivo še kuha. Ta zadeva je prišla pred sodišče, kjer je gostilničar trdovratno ostal na svojem stališču in zato se je pivovarnar odločil h koraku, resnično klasičnemu: hoče dokazati, da to, kar drugi pivovarnarji dosedaj danes kuhajo — ni pivo. Kdo bo dobil to pravdo, smo zares radovedni!

Zunanji minister grof Otokar Czernin pripada nemškemu delu te stare grofovske rodbine, katera pa je vseskozi češkega izvora. Czerninovi s Chudenic so staroslavna češka plemeniška rodbina, potomci nekdanjih čeških Drslavicov. Rod grofov Czerninov je dal češkemu narodu mnogo znamenitih mož in žen. Med ženami se spominja češka kulturna zgodovina zlasti pramatere sedanjega zunanjega ministra grofice Suzane Czerninove, katere korespondenca se nahaja v jindřichograškem arhivu. Grofica Suzana, ki je umrla l. 1654., je vedno s ponosom poudarjala, da je

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.

Čehinja in posluževala se je v svojih dopisih izključno le češkega jezika. Ko se je ženil njen sin Humprecht na Dunaju z Nemko, se mati Suzana ni mogla odločiti, da pride na svatbo. „Sem stara Čehinja, nemško sem že skoro pozabila, italijansko ali špansko ne znam; kaj bi delala v svatovski družbi?“ Sinaha se je morala učiti češko, da je korespondirala s svojo taščo. Splošno spoštovana kot modra, veleizobražena žena je umrla grofica Suzana Czerninova komaj 54 let stara.

Največji most na svetu je most čez Donavo pri Črnivodi v Dobrudži, ki so ga hoteli Romuni pri svojem umikanju razstreliti, pa se jim menda ni posrečilo. Koliko da je most poškodovan, ni znano. Črnavoda leži na desnem bregu Donave, onstran Donave pa preko velikega močvirja mesto Fetești. Ta dolina je 16 kilometrov široka, in ker jo poplavlja Donava, se nad celo to dolino dviga velikanski most, največji na svetu. Zgrajen je bil od francoskih inženirjev v času od l. 1890 do 1895 ter je stal 34 milijonov frankov. Ker je svet močvirnat, so 31 metrov globoko napravili temelj. Nad vodo se dviga most 38 metrov.

Razkolni menih Rasputin umorjen od kneza Jusupovega. Svoj čas se je mnogo slišalo o ruskem menihu Rasputinu, ki je imel velik vpliv na ruskega carja. Brez pravih študij, se je vendar povzpela do prvega carjevega svetovalca. Na dvoru je imel dve stranki, ena je bila zanj, druga proti njemu. Po vplivu slednje je izgubil nekaj časa vpliv, pa si ga je pozneje znal zopet pridobiti. Večkrat so listi poročali, da je Rasputin umrl, da je bil umorjen, pa vsaka taka vest se je pozneje izkazala za neresnično. Menda so te vesti izvirale iz želje njegovih nasprotnikov, ki so videli v njem zavajavca carjevega in škodljivca Rusije. Sedaj se poroča, da je bil Rasputin res umorjen. Videli so na večer voziti avtomobil k Nevi. Tam so neznaní vozniki prebili led in vrgli v vodo zavoj. Policija je stvar preiskala in izvlekla iz vode truplo umorjenega Rasputina. Sled je vedla na grad kneza Jusupovega, kjer so našli v snegu krvave pege. Kneza ni bilo doma. Od-potoval je bil v Krim, pa se je medtem že vrnil v Petrograd. Služinčad je izpovedala, da so ubili psa in pokazala tudi ubitega psa. Pariški dopisnik lista „Corriere della Sera“ potrjuje na podlagi neke ruske vesti, da je bil Rasputin res umorjen. Ubijalec je knez Feliks Jusupov, katerega oče je carjev krilni pobočnik. Morilec je star 30 let ter se je pred dvema letoma oženil s hčerjo velikega kneza Aleksandra Mihajloviča.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.
Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.
Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu.

Voščene sveče, voščeni svitki, kadilo, oglje za kadičnice, ponočno luč, ki gori 8 do 10 ur v kozarcu brez olja, priporočila trgovina sveč Siebert, Celovec, Stauderhaus. Razpošilja se na zunan.

Razglas.

Hranilnica in posojilnica na Kostanjah
naznanja, da

od 1. januarja 1917

obrestuje hranilne vloge po 3 1/2 %.

Načelstvo.

Ranjeni udje so za bolečine in prehlajenje posebno občutljivi. Potrebno je tedaj, da se ima vedno pri roki kako zanesljivo, bolj lajšajoče sredstvo. To je kaj lahko, ker se za 6 kron poštne prosto na vse kraje dobi 12 steklenic Fellerjevega fluida iz rastlinskih esenc z zn. „Elsa-fluid“. To je jako izvrstno zdravilo in dobro služi proti vsakojakim bolečinam in za negovanje telesa. Več kot 100.000 zahvalnih pisem priča o njega učinku. Edino pristen se naroča „Elsa-fluid“ pri lekarnarju E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 67 (Hrvatska). Kdor trpi na zaprtju, naj naroči istočasno tudi prebavo pospešujoče, lagodno odvajajoče rabarbarske kroglice z zn. „Elsa-kroglice“. Predvojne cene: 6 škatljic stane poštne prosto samo 4 K 40 h, 12 škatljic 8 K 40 h. Tudi drugi Fellerjevi „Elsa“-izdelki zelo slove in naj bo tu ome-njen le Fellerjev obliž za hribolazce z zn. „Elsa“ v kartonih po 1 K in 2 K. — Mentolov črtnik zoper migreno z zn. „Elsa“ 1 komad 1 K. (-b-)

Kajza z zemljiščem se da v najem v Ločah pri Vrbi ob jezeru. Mesečna najemnina 20 K. Več pove Leo Weiß, Vetrinjs, Koroško.

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi **oddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.**

500 kron

Vam plačam, če moj pokončevavec korenin „Ela-Balsam“ ne odstrani Vaših kurjih oči, bradavic in trde kože v treh dneh brez bolečin. Cena lončku z zajemajočim pismom K 1.50, 3 lončki K 4.-, 6 lončkov K 6.50. — Na stotine zahvalnih in priznalnih pisem. — **Kemény, Kaschau (Kassa)**, I., poštni predal 12/17 (Ogrsko).

Vabilo

na

letni občni zbor

Posojilnice za župnije Škofiče,
= Logaves, Št. Ilj in Otok =

ki se bo vršil

dne 2. februarja 1917
v Škofičah pri Krištofu
ob 3. uri popoldne

s sledečim sporedom:

1. Računsko poročilo.
2. Znižanje obrestne mere na 3 1/2 %.
3. Slučajnosti.

Ako bi ob določenih uri ne bilo zastopanih zadostno število glavnih deležev, se bo eno uro pozneje brezpogojno sklepalo.

Odbor.

100 litrov domače pijače

osvežujoče, slastne in zelo gaseče si lahko vsakdo sam napravi z majhnimi stroški. V zalogi so: anana, jabolčnik, grenadinec, malinovec, muškati hrusevec, poprovi metovec, pomarančev, prvenčev, vij-njevec. Neuspeh izključen. Ta domača pijača se lahko pije polni hladna, pozimi tudi vroča namesto ruma ali žganja. Sestavine z natančnim navodilom stanejo K 10.— franko po povzetju. Za ekonomije, tvornice večja gospodarstva, delavnice itd. neprecenljive vrednosti, ker to delavca sveži in ne opijani in njegova delazmožnost nič ne trpi.

Jan. Grolich, Engel-drožerija, Brno 638, Moravsko.

Zahvala.

Za obilne dokaze iskrenega sočutja povodom
briske izgube moje blage žene

Marije Šlemic

roj. Uršic, pd. Pirmance v Svetinvasi

izrekam tem potom prisrčno zahvalo. Posebno se zahvaljujem za udeležbo č. g. župniku Val. Limplu, zlasti še za njegove ganljive besede ob grobu, in č. g. župniku Jožefu Fuggerju. Prav tako se zahvaljujem usmiljenemu in požrtvovalnemu okrožnemu zdravniku g. dr. Klimbacherju na Bistrici, ki je pokojno tako vestno zdravil, gg. obč. odbornikom občine Svetinvas, g. nadučitelju Jožefu Macku v Kapli, ki se je udeležil pogreba s šolsko mladino, pevskemu zboru iz Borovlj pod vodstvom g. pevovodje Albina Preka za ganljivi žalostinki ter vsem drugim, ki so pokojno v tako ogromnem številu spremili na njeni zadnji poti.

Valentin Šlemic,
soproj.

Važno za ljudi, ki imajo sorodnike v Ameriki!

Kdor hoče stopiti s svojimi sorodniki v Ameriki v dotiko radi denarnih podpor in pisem, naj napiše kratko pismo v nemškem jeziku, tičoč se samo rodbinskih razmer, ki ne sme obsegati nič političnega ali kar vojno zadeva. Naslov svojih sorodnikov naj napiše na kuverto, v drugo kuverto naj vtakne svoje pismo in nanjo napiše natančen naslov in ime odposiljatelja ter vse vkup odpošlje na sledečo addresso: **Henry C. Zaro, per Adresse der k. k. priv. Länder-Bank, Wien, I.** Nefrankirana in premalo frankirana pisma se ne sprejemajo.

Vabilo

na

XV. redni občni zbor

Hranilnice in posojilnice v Kazazah

r. z. z. n. z.

ki se vrši

v nedeljo, dne 21. januarja 1917,
ob 3. uri popoldne

v posojilniških prostorih v Kazazah.

Dnevni red:

1. Čitanje in odobrenje zapisnika o zadnjem obnem zboru.
2. Potrjenje računskega zaključka za l. 1916.
3. Slučajnosti.

K obilni udeležbi vabi

odbor.

Vino

belo in rdeče,

od 56 litrov naprej

po 2 K 80 h, 3 K

in 3 K 40 h liter

razpošilja po povzetju **A. Oset, p. Guštanj.**

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavnica: K 8.000.000.

Rezerve: K 1.000.000.

Prodaja srečke razredne
loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo,
Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.

Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.